

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Χρειάζεται προσοχή

Το 2012, σε μια συνέντευξη με τον κ. Τσίπρα, τον είχα ρωτήσει σε ποιον θα τηλεφωνούσε πρώτα εάν ήταν πρωθυπουργός και μάθαινε ότι υπάρχει ένα σοβαρό επεισόδιο σε εξέλιξη στο Αιγαίο. Ήταν φανερό ότι δεν το είχε σκεφθεί πολύ το θέμα, αλλά απάντησε «μα προφανώς στον κ. Ερντογάν». Ομολογώ ότι δεν θα ξαναέκανα το ίδιο ερώτημα σήμερα, επειδή δεν έχει σαφή απάντηση. Ο Γεώργιος Παπανδρέου μίλησε στην αντίστοιχη περίπτωση με τον πρόεδρο Τζόνσον και τον Τζορτζ Μπόλ, ο δικτάτορας Παπαδόπουλος με τον Σάιρους Βανς, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής με τον Φορντ, ο Ανδρέας Παπανδρέου με τον Τζορτζ Σουλτζ και ο Κώστας Σημίτης με τον Κλίντον και τον Χόλμπρουκ. Ηξεραν περίπου τι θα ακούσουν. Ήταν όμως βέβαιο ότι θα εκδηλωνόταν κάποια αμερικανική μεσολάβηση και μια προσπάθεια συγκράτησης των δύο πλευρών. Σήμερα τα δεδομένα έχουν αλλάξει.

Κανείς, πουθενά στον πλανήτη, δεν ξέρει τι σκέπεται ο πρόεδρος Τραμπ για πολύ πιο σημαντικά ζητήματα. Ούτε επίσης μπορεί να μαντέψει ποιοι είναι οι άνθρωποι σε θέσεις-κλειδιά που θα επηρεάσουν το αν θα σηκώσει ο κ. Τραμπ το τηλέφωνο να μιλήσει με τους κ. Τσίπρα και Ερντογάν και τι θα τους πει. Οι αξιωματούχοι που χειρίζονταν τους φακέλους έχουν φύγει από τις θέσεις τους και το «μπλάνκο» δεν δουλεύει όπως σε προηγούμενες περιόδους νέων κυβερνήσεων.

Χρειάζεται τρομερή, και απολογούμαι για την εμφιαστικότητα αλλά την επιβέλδων οι στιγμές, προσοχή. Η Ελλάδα έχει υποφέρει από την ανεύθυνη μεταφορά λανθασμένων ή συγκεχυμένων μηνυμάτων από την Ουάσινγκτον. Ο κάθε Ελληνοαμερικανός και ο ξάδελφός του έχουν ξαφνικά εμφανισθεί να μιλούν για λογαριασμό του Τραμπ. Ακούγονται εξωφρενικά πράγματα του τύπου «ε καλά, αν γίνει μια σύγκρου-

ση, προφανώς θα διαλέξει την Ελλάδα επειδή είναι χριστιανική χώρα». Αυτή η κυβέρνηση δεν έχει μεγαλουργήσει στη σωστή ανάγνωση των διεθνών συγκυριών. Μόνο που εδώ μιλάμε για κάτι παραπάνω από μια διαπραγμάτευση με την τρόικα...

Δεύτερη διαφορά, σημαντική. Οι Ευρωπαίοι δεν ήταν ποτέ καλοί στη διαχείριση κρίσεων. Το Βερολίνο δοκιμάζει τώρα να παίξει έναν πρωταγωνιστικό ρόλο στην επίλυση προβλημάτων, από το Κόσοβο έως το Κυπριακό. Δεν έχει δοκιμασθεί, όμως, σε μια μεγάλη κρίση που θα χρειασθεί να αντιμετωπίσει σε πραγματικούς χρόνους. Και το κυριότερο: ο πρόεδρος Ερντογάν έχει έναν μοχλό πίεσης που δεν υπήρχε παλαιότερα, τους πρόσφυγες. Ανοίγοντας τις «πόρτες» στο Αιγαίο, ξέρει ότι μπορεί να καταφέρει ένα θανάσιμο πολιτικό πλήγμα στην καγκελάρια και σε άλλους ηγέτες στην Ε.Ε.

Αφου για το τέλος τον πρόεδρο Ερντο-

γάν. Δεν είναι Τσιλέρ, ούτε ακόμη και Οζάλ. Νιώθει, έστω και εφήμερα, παντοδύναμος και πάρα πολύ πεισμένος. Μεταξύ του ιδίου και του στενού του κύκλου, και του διοικητή στόλου, δεν μεσολαβεί τίποτα απολύτως. Το υπουργείο Εξωτερικών έχει μπει στην άκρη. Οι στρατηγοί και οι ναύαρχοι που θα μπορούσαν να φέρουν αντίρρηση φιλοξενούνται σε... επιμορφωτικά ιδρύματα ή θα σιωπήσουν και θα εκτελέσουν την όποια εντολή πάρουν. Το buffer μεταξύ της πολιτικής ηγεσίας και της όποιας τακτικής απόφασης δεν υπάρχει πια. Βασικό εμπόδιο είναι μόνον ο αποδεκατισμός των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων και η απομάκρυνση καλά εκπαιδευμένων αξιωματικών, πιλότων κ.λπ. σε όλη τους την γκάμα.

Με άλλα λόγια, δεν είναι η πιο πρόσφορη και προβλέψιμη στιγμή για ένα ελληνοτουρκικό επεισόδιο.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Με μάτια δεκατέσσερα

Αυτό είναι το δικό μου συμπέρασμα από την τελευταία συζήτηση στη Βουλή: Με τρομάζει η ισόβια ασυλία που έχουν απονείμει στον εαυτό τους. Για όσα έκαναν και είναι έτοιμοι να κάνουν. Για τα γεμάτα ιδρώτα ξένα ταμεία που άδειασαν, για τις συνειδήσεις που βίασαν, για τις ιδέες και τους θεσμούς που κουρέλιασαν, για τις λέξεις που έκαναν ασπίδα εγκλημάτων, για την εξουσία που απέσπασαν από τη Δημοκρατία και μετέτρεψαν σε ανώνυμη εταιρεία ιδιοτέλειας. Με τρομάζει το ότι είναι έτοιμοι να κάνουν τα ίδια και χειρότερα. Η έπαρση με την οποία το δηλώνουν ανοιχτά. Η εχθρότητά τους στην ταπεινότητα της συγγνώμης, το μίσος πίσω από το οποίο κρύβουν άλλο μίσος. Η ετοιμότητά τους να σκοτώσουν την αλήθεια για να επιβιώσουν οι ίδιοι. Η σκαιά βεβαιότητα ότι τους ανήκουν η χώρα, το έθνος, η κοινωνία, η ιδιοκτησία νεκρών και ζώντων.

Με τρομάζει η επαγγελματική τους ανειλικρίνεια. Αλχημιστές της συκοφαντίας και της διαβολής, είναι σε θέση να εξοντώσουν κάθε αντίπαλο με μέσα αδιανόητα στην ανηθικότητά τους. Να βγάλουν επίορκο όποιον επιχειρεί να αποκαλύψει το πολιτικό τους μπτρώ, ψεύτη όποιον αποκαλύψει τα ψεύδη τους, διεφθαρμένο όποιον αποκαλύψει τη διαφθορά τους.

Με τρομάζουν οι Φαμίλιες, που διδάσκουν μιθριδατισμό, παράγουν υπουργούς, πρωθυπουργούς, εξουσιαστές, τοκιστές ιδεών, πωλητές αδειών, πεφωτισμένους, εκπαιδευμένους να δένουν σφιχτά το λουρί γύρω από τον σβέρκο μας. Τα μεγάλα ονόματα με τις μεγάλες προσδοκίες, τις μεγάλες φιλοδοξίες, τα μεγάλα τραπεζικά ανοίγματα και τα μεγάλα πάθη.

Με τρομάζουν το παρακράτος τους, οι συμμορίες της πέννας που αναλαμβάνουν συμβόλαια εναντίον συνειδήσεων, τα εκτελεστικά αποσπάσματα των τηλεοπτικών τους στρατοπέδων, οι ορκωτοί λογιστές των λαθών μας, τα άδεια πουκάμισα της υγιούς επιχειρηματικότητας, οι στρατηγοί και οι λοχαγοί της κερδοφορίας τους, η αποκέντρωση της διαφθοράς τους.

Με τρομάζουν ο αρχηγός, οι υπαρχηγοί, τα επιτελεία, οι ελεύθεροι σκοπευτές, οι παλαιοί πολεμιστές τους, οι τράπεζες και η Δικαιοσύνη τους, τα πηλίκια και η καπατοσύνη τους, οι σημαίες που κρύβουν τη νεκροκεφαλή πίσω από το γαλάζιο, οι ιεράρχες τους που ψιθυρίζουν νεκρώσιμες ακολουθίες οραμάτων, τα νεκροταφεία τους που περιμένουν.

Με τρομάζει τέλος που στιγμές - στιγμές δείχνουμε να μην τρομάζουμε αρκετά. Που σαν να πιστεύουμε ότι αρκεί να έχεις δίκιο και απόφαση για να φουσκώσει ούριος άνεμος στα πανιά σου. Που απωθούμε από τη σκέψη μας πόσες φορές στην Ιστορία μας το δίκιο κατακρεουργήθηκε, κάποτε μαζί με όσους το φύλαγαν με ευλάβεια στον κόρφο τους, από κείνους που κρατούσαν τη μάχαιρα. Και λέω: Τρομαγμένοι κι όχι ανυποψίαστοι να πορευόμαστε. Μπροστά, αλλά με μάτια δεκατέσσερα...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Πάνος Τριγάζης*

Αυταπάτες για τον Τραμπ

Με λύπη μου διαπιστώνω ότι οι θαυμαστές του Τραμπ στην Ελλάδα δεν προέρχονται μόνο από την Ακροδεξιά, αλλά μερικοί εξ αυτών και από την Αριστερά. Ακουγα τις προάλλες μέσω ραδιοφώνου (και ανατρίχιασα) διεθνολογούντα δημοσιογράφο να ισχυρίζεται ότι ο αμερικανικός λαός εξέλεξε τον Τραμπ στο ύπατο αξίωμα των ΗΠΑ για να απαντήσει στο «γερμανικό Δ' Ράιχ».

Άλλοι πάλι βλέπουν στο πρόσωπο του Τραμπ τον ηγέτη που θα μπει φραγμός στην ισλαμοποίηση του κόσμου, της Ευρώπης συμπεριλαμβανομένης. Σε αυτούς συγκαταλέγονται και οι τουρκοφοβικοί της Ελλάδας και της Ευρώπης, που θέλουν την Τουρκία εκτός Ε.Ε.

Αναρωτιέμαι πώς φαντάζονται την αντιπαράθεση του Τραμπ με τη Γερμανία. Μήπως εύχονται έναν παγκόσμιο πόλεμο για να «πτηθεί το Δ' Ράιχ»;

Υπάρχει, πράγματι, το ιστορικό προηγούμενο της συντριβής του Γ' Ράιχ, στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά τότε συμμαχισαν η δημοκρατική Αμερική του Ρούσβελτ, η Βρετανία του Τσόρτσιλ και η Σοβιετική Ένωση, συνεπικουρούμενες από μεγάλα αντιφασιστικά κινήματα, όπως το δικό μας ΕΑΜ.

Ευτυχώς, ο αμερικανικός λαός, του οποίου ναι μεν την εμπιστοσύνη κέρδισε ο Ντόναλντ Τραμπ, αλλά υπολειπόμενος σε ψήφους κατά τρία εκατομμύρια της Χίλαρι Κλίντον, διαδηλώνει από την επομένη της ορκωμοσίας του νέου «πλανητάρχη», καταπλήσσοντας όλο τον κόσμο με τη μαζικότητα και μαχητικότητα των κινητοποιήσεών του.

Δεν ξέρω αν ο κ. Τραμπ έχει βρει χρόνο από τις μεγάλες μπιζνες του να διαβάσει την αμερικανική ιστορία και να διδαχτεί από προηγούμενους Ρεπουμπλικανούς προέδρους.

Σχετικά πρόσφατη είναι η εμπειρία του Τζορτζ Μπους του νεότερου, ο οποίος ξεκίνησε τη θητεία του εμπνεόμενος από το δόγμα «ο 21ος αιώνας θα είναι αμερικανικός», δηλαδή κάτι ανάλογο με το «πρώτα η Αμερική», ρίχνοντας με τις επιλογές του το διεθνές κύρος των ΗΠΑ στο ναδίρ.

Είχε δε «καταφέρει» να στρέψει την Ευρώπη και όλο τον κόσμο εναντίον της χώρας του.

Η συγκεκριμένη προεδρία ήταν εκ των πλέον σκοτεινών στην ιστορία των ΗΠΑ, με διαδοχικούς πολέμους, όπως στο Ιράκ (που είχε χαρακτηριστεί και Trillion Dollar War), παρά την αντίθεση των Ευρωπαίων.

Σημειωτέον ότι η Γερμανία δεν υπήρξε μέλος της «συμμαχίας των προθύμων», ούτε μεταγενέστερα συμμετείχε στον πόλεμο του ΝΑΤΟ εναντίον της Λιβύης.

Τέλος, ας μην ξεχνούν κάποιοι τη ρήση ότι «στη διεθνή πολιτική, δεν υπάρχουν αιώνιοι φίλοι, αλλά αιώνια συμφέροντα».

*Μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ.